

Μάλες, Σάββατο 25 Φεβρουαρίου 2012

Σε ένα κατάλυμα καινούργιοχτισμένο στα χνάρια της αρχοντιάς του τόπου, εδώ στις Μάλες, μπορώ να καταγράψω τις εντυπώσεις από ό,τι συνάντησα σε αυτή την πρώτη εξόρμηση με το Πανεπιστήμιο των Ορέων στα ορεινά της περιοχής της Ιεράπετρας. Το όλο εγχείρημα του ΠτΟ είχε ένα ρυθμό που γίνονταν αισθητός στην συνηθισμένη ροή της ζωής αυτής της επαρχίας. Σε μια μέρα που η βροχή έπεφτε στον διψασμένο τόπο, βρεθήκαμε κι εμείς να μοιραζόμαστε την ευλογία αυτή και να θέλουμε να προσφέρουμε την έγνοια μας με τα δικά μας εφόδια.

Η ομάδα του ΠτΟ προσέφερε τα μέσα και τα πρόσωπα για δράσεις όπως η ιατρική φροντίδα, η αλληλοδιδασκαλία καθώς και ομιλίες επίκαιρες. Όλα αυτά θα ήταν όνειρα μακρινά και ανέφικτες προσδοκίες δίχως την πίστη αλλά και τη δύναμη που δίνεται σε κάθε φιλόνηρωπο έργο. Αυτό μπορώ να σκεφτώ κι ότι υπάρχουν πολλά που μπορούν να συμβούν ακόμη, εφόσον υπάρχει η αγάπη που γεφυρώνει τις κορυφές του Πνεύματος με αυτές της Μεγαλοψυχίας στο ξέφωτο του ουρανού της χώρας μας και στο βάθος της θάλασσας που την περιλούει στην οποία βαπτίστηκε η σημαία της Ελευθερίας της. Όλα αυτά, που τόσο κατάφορα πλέον προσβάλλονται, θα μπορούσαν να υψωθούν και να αποκρούσουν την αισχρότητα στην οποία βουλιάζουν όσοι δεν αντιστέκονται.

Μέσα στην καθημερινότητα του έργου τους οι άνθρωποι μπορούν να λειτουργούν με την ιδιότητα τους και προς όφελος της λογικής τάξης των πραγμάτων. Είναι αυτή η κίνηση των δυνάμεών τους ένα μεγάλο «ΟΧΙ» στην απαξίωση του ρόλου τους ως έλλογα όντα. Περισσότερο από αυτό, είναι ένα «ΟΧΙ» στην άθλια αποδοχή της ακοινωνησίας σκέψεων και συναισθημάτων που, άπαξ και εννοήσει να ξεπεράσει ο ελεύθερος άνθρωπος, μπορεί να βιώσει το ερωτικό συναίσθημα και καταπώς λέγει ο ποιητής να πει: «...για με ξαναγεννήθηκε η φύσις των πραγμάτων...».

Οι επιστήμονες μεταφέροντας τα όργανα του εργαστηρίου τους, ως να 'ταν οπλισμός στρατού με σημαία την Ειρήνη που επιφέρει η λογική των αδιάψευστων μετρήσεων, υπηρετούν την ανάγκη των ανθρώπων οι οποίοι νοιάζονται για την υγεία τους και είχαν την ευκαιρία να εξεταστούν. Δεν είπαν «όχι» οι άνθρωποι των ορέων στον κλινικό έλεγχο που επιβεβαιώνει αδυναμίες ή δυνάμεις του οργανισμού.

Πρώτη έγνοια η υγεία στη ζωή των ανθρώπων που συχνά σμίγουν κι όταν τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους εννοούν την ποιότητα και επιμένουν σε αυτή την ευχή με εγκαρδιότητα. Στα μέρη τους, οι μετρημένοι κάτοικοι γνωρίζονται μεταξύ τους και έχουν να συγκρίνονται με τα ψηλά βουνά και τα πετούμενα με την οξεία όραση, τους γυπαετούς. Η χάρη του πετάγματος και η αφ' υψηλού ματιά σαν να φώλευε στις ταπεινές παρέες που καλούνται πλέον, όπως όλοι μας, στην απαραίτητη αυτοκριτική. Σε αυτή την διαδικασία ο νους δεν μένει μοναχός.

Οι ορέοι, το δίχως άλλο, έχοντας ζήσει το ψυχρό του κλίματος, τη δυσκολία των μετακινήσεων, τα γράμματα της περίσσειας ψυχής των δασκάλων της λοιπής επικράτειας, τη λιτότητα που χαρακτηρίζει το τοπίο και τους ίδιους ως μη παράταιρους σε αυτό δε γίνεται να βρεθούν χωρίς άμυνα. Όλα μαρτυρούν τη δύναμή τους να ανταπεξέλθουν στην Κρίση και όσο κι αν δηλητηριάζει ο φόβος για το αύριο την κατάστασή μας, μπορούμε μαζί τους να αντλούμε δύναμη από το παράδειγμα της ορεινής φύσης.

Είναι η φύση που έδωσε τροφή στον άνθρωπο, που πρώτος θέλησε να την κατοικήσει, κι ας μην υπήρχαν τότε, στα χρόνια των πρώτων πόλεων, μετρήσεις Τεχνικών Δελτίων όπως εξυπηρετούμενος πληθυσμός. Η στατιστική των πιθανοτήτων επιβίωσης στηρίχτηκε στο μυαλό των πρώτων κατοίκων στην ανάγκη να αναπνέουν ελεύθερα παρά να θρέφονται υπέρμετρα. Έτσι μπόρεσαν να γεννηθούν οι άνθρωποι που θα διέπρεπαν αλλά και άλλοι που με την παραμονή τους στην γενέτειρα

στήριξαν τον τόπο τους και φύλαξαν την Παράδοση. Έμειναν οι τελευταίοι στα βουνά για να παίρνει ο Νους αέρα κι η καρδιά παρηγοριά.

Πώς να μην αναπαύεται ο άνθρωπος στην ευδιαστή εξοχή, στα ψηλά αγναντέματα της πανώριας θάλασσας; Πώς να μην ξαποσταίνει ήσυχος από τον κόπο της ημέρας όταν γνωρίζει πως δεν έβλαψε τους γύρω, παρά έλαβε τον επιούσιον από το περιβόλι του για να το μοιραστεί στο τραπέζι του; Πως μπορεί να νιώθει ένοχος στην παρούσα αλλά και στη μελλοντική κρίση; Η απάντηση είναι πως βιώνει μια αγνή σχέση με το περιβάλλον του κι αν δε το ξέρει πρέπει να το μάθει. Πρέπει να εκτιμήσει περισσότερο τον τόπο που του προσέφερε χώρο να αναπτυχθεί αρμονικά και να δοξαστεί μαζί του. Σαν άλλα κρίνα του αγρού, οι άνθρωποι των ορέων έχουν να αναδείξουν ως ένδυμά τους την επιτυχημένη συνύπαρξη με τον περήφανο τόπο τους.

Ας μη μείνει μεταξύ μας αυτή η διαπίστωση πως πρέπει να μάθουν. Ακόμα και επιστημονική έρευνα μπορεί να στηθεί ώστε να οδηγηθούμε στην αλήθεια που μπορεί να υπερασπίσει ένα πληθυσμό που τον νιώθουμε πολύτιμο αλλά δεν τον πλησιάσαμε ως έπρεπε στην μοναδικότητά του ένα προς ένα. Ωστόσο περάσαμε, και αν θέλουμε να μείνει κάτι, είναι η ενθάρρυνση των αρχόντων του τόπου για ενίσχυση του σπουδαίου ανθρώπινου και φυσικού δυναμικού. Η προτροπή για μια σύναξη των ανθρώπων που μπορούν να ασχοληθούν με την κοινότητα προτάσσοντας την παρουσία τους από την αποχή τους. Προσφέροντας τον εαυτό τους ώστε να γραφτεί μια ανεπανάληπτη ιστορία υπεράσπισης του συλλογικού βίου των ορεινών περιοχών. Εμείς μπορούμε, όντας εγγράμματοι, να βάλουμε τους τόνους, τα πνεύματα και τα σημεία στίξης. Εν τέλει, έχουμε τη δυνατότητα να παρουσιάσουμε τη ζωτικότητα της κοινότητας, εντυπωσιάζοντας τους θορυβώδεις αστικούς πληθυσμούς και δημιουργώντας τους την επιθυμία να δουν με μια άλλη οπτική τη ζωή των ορέων και τη δική τους παράλληλα.